

ἀπὸ τώρα ἔχει τόσον παραδόξους ὄρεξεις. «Τὴν ἀρπάζω ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὴν ταλαιπορίζω . . . τὴν μικρὰν, ἐννοεῖται! 'Εν κοντολογίᾳ, ή 'Ελεγίτσα ἀπέβαλε τὸ παιδί καὶ τὰ κακάρωσε, ή πεθερά μου ἀπέβαλε τὸν γαμβρόν της καὶ ζῆ! Τοιουτοτρόπως μένω γῆρος, μὲ τὰ μικρὰ μου . . . ὄρφανά. ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον, τὸ θηλυκὸν, φοδοῦμαι μήπως . . . ἂν καὶ ή μαμμὴ βεβαιοῦ δτι εἶναι καθ' ὅλα ὄμοιον μὲ ἐμέ. Λοιπὸν ή πενθερά μου μὲ ὑπάνδρευσε, ή πενθερά μου ἐπρομήθευσε τὸ ἀρσενικοῦτανον καὶ τοσα ἄλλα πράγματα εἰς τὴν κόρην της, συγεπῶς ή πενθερά μου μὲ ἀφῆκεν γῆρον, καὶ διατί; διὰ γὰ μοῦ κόψη τὸν . . . λόξυγκα! 'Εθεραπεύθην, κύριοί μου, καὶ συνιστῶν ὑμῖν τὸ φάρμακον σᾶς καλονυχτίζω!

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Η ΝΥΦΗ

ΓΩΡΑ ποῦ γάμου στέφανα τὴν κόμη σου στολίζουν
Κι' ὅλοι ζητοῦνε τὴν χαρὰ νὰ λάμπῃ στὴ μορφή σου,
Πές μου γιατί, παρθένα μου, τὰ μάτια σου δακρύζουν,
Γιατί λχωμὴ καὶ ντροπαλὴ γέρνεις τὴν κεφαλή σου;

'Ακόμα χθὲς ὅλη χαρὰ περνοῦσες ἀπ' ἐμπρός μου
Στὸν ἀνθισμένο ξέκαμπο μὲ γέλια, μὲ τραγούδια,
Κ' ή ὡμορφιά σου ἔλαμπε τόσο, ποῦ εἰπ' ἀτός μου,
"Αν ἔσουν σὺ τὸ πιὸ ὡμορφό ἀπ' τὰ πολλὰ λουλούδια.

Καὶ τὰ τραγούδια σου ἄκουσα ἀπ' τὴν καρδιὰ βγαλμένα
Κι' ἀνάλαφρο αἰσθάνθηκα τὸ μοσχανάσασμά σου,
Κ' ἔνα σου πόθο διάβασα στὸ βλέμμα σου, παρθένα,
Κεῖνον ποῦ ἔκρυθεις βαθειά στὰ μαρμαρόστηθά σου.

ΤΩ νύφη ἀνθοστεφάνωτη, στὸ νήὸ ποῦ σὲ λατρεύει
Χάρισε τὴν ἀγάπη σου, δόσε του τὴν καρδιά σου,
Μὰ πάντα δίγε καὶ σ' ἐμᾶς ὅ,τι σοῦ περισσεύει,
Γέλια, τραγούδια καὶ ἀνθούς καὶ μιὰ γλυκειά ματιά σου